

چین، متحد منطقه‌ای خود را تضعیف نخواهد کرد

گره کور کره بین پکن – واشنگتن

۱۲ **دورنما**
روح‌الله صالحی

برای مقابله با تهدیدات کره شمالی متقاعد کرده و امنیت متحدانش در شبه جزیره کره را افزایش دهد اما به نظر نمی‌رسد پکن یا خواسته‌های واشنگتن برای فشار بیشتر به پیونگ یانگ موافقت کند زیرا تضعیف کره شمالی، امریکا و متحدانش در شرق دور را قدرتمندتر و مهیاسر چین را تسریع می‌کند.

دونالد ترامپ و شی جین پینگ، رؤسای جمهور امریکا و چین روزهای پنج‌شنبه و جمعه در ایالت فلوریدا امریکا با یکدیگر دیدار و بر سر مسائل امنیتی و اقتصادی گفت‌وگو کردند. هر چند دو رئیس‌جمهور دربار مناقشات دو کشور در شرق دور، روابط تجاری و همچنین احترام به تمامیت ارضی دو کشور مذاکره کردند اما همه‌گفته که انتظار می‌رفت هدف اصلی از این دیدار بر تهدیدات کره شمالی و مهار این کشور در منطقه متمرکز بود. ترامپ که هفته گذشته در سخنانی به چین هشدار داده بود که اگر در برخورد با کره شمالی در کنار واشنگتن نباشد، امریکا یکجانبه برای حل مشکل کره شمالی اقدام خواهد کرد در این دیدار تلاش کرد تا

رئیس‌جمهور چین را به افزایش فشار به کره شمالی متقاعد کند. از مباحث بارنمه امنی و موشکی کره شمالی سال‌ها است که ذهن مقامات امریکایی را به خود مشغول کرده و نگرانی شدید واشنگتن و همچنین کره جنوبی و ژاپن را برانگیخته‌است. هر چند ترامپ در سیاست خارجی عملاً چین را در دستور کار قرار داده‌است اما بحران امنیتی کره شمالی دو رقیب را به سمت همکاری و تعامل برای مقابله با این تهدید امنیتی سوق داده‌است. ترامپ که از آزمایش‌های اتمی کره شمالی را تهدیدی برای متحدانش می‌داند، تلاش می‌کند با کمک چین، پیونگ یانگ را مهار کند. از این رو برنامه‌هایی را برای مقابله با تهدیدات موشکی این کشور در دست بررسی دارد. بزرگ ابوابها، رئیس‌جمهور سابق امریکا

تاور روسیه در سال‌های اخیر بر سر مسائل مختلفی از ادامه استقرار

سامانه‌های ضد موشکی در اروپای شرقی تا تلاوم سیاست گسترش به سوی شرق از سوی ناتو اختلاف نظر داشته‌اند،

بااین حال از سال ۲۰۱۴ با اوج‌گیری بحران اوکراین تنش بین روسیه و ناتو ابعادی بی‌سابقه‌ای پیدا کرده‌است. ناتو، روسیه را به مداخله در امور داخلی اوکراین متهم می‌کند اما مقامات مسکو همواره بر دخالت نداشتن این کشور در درگیری‌های شرق اوکراین تأکید کرده‌اند البته این فقط اعضای اروپایی ناتو نیستند که بر تنش آفرینی و اقدامات غیرقانونی مسکو در باره اوکراین از جمله الحاق شبه جزیره کریمه به روسیه با فشاری می‌کنند بلکه امریکا به عنوان مهم‌ترین عضو ناتو نیز رویکردی مشابه شرق‌کار اروپایی خود در این زمینه در پیش گرفته‌است.

نشست ناتو
کس تیلرسون، وزیر امور خارجه امریکا در نشست اخیر ناتو که ۱۱ فروردین در بروکسل برگزار شد، شدیداً از سیاست‌های «تهاجمی روسیه در اوکراین و دیگر نقاط جهان به‌ویژه در شرق اروپا» انتقاد کرد. وزارت امور خارجه روسیه هم با صدور بیانیه‌ای اظهارات تیلرسون در نشست بروکسل که سیاست‌های روسیه را تنش آفرین خوانده بود، غیرقابل قبول دانست. روس‌ها انتظار نداشتند تا دولت جدید امریکا که همواره تودیه‌پهلو، روابط مسکو و واشنگتن را داده‌است این چنین موضع سختی در قبال مسکو اتخاذ کند. به ویژه اینکه دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور امریکا پیش‌تر گفته بود خواهان بازبینی مناسبات امریکا با روسیه‌است. در واقع نتیجه نشست اخیر وزرای خارجه ناتو را می‌توان تأکید بر ادامه مقابله با روسیه و اتخاذ اقدامات نظامی بیشتر به‌ویژه در شرق اروپا برای خنثی کردن طرح‌های احتمالی مسکو در این منطقه حساس دانست. به ویژه اینکه اعضای شرقی ناتو مانند جمهوری‌های سه گانه بالتیک و لهستان خواهان مقابله جدی‌تر با روسیه شده‌اند. در این راستا ناتو علاوه بر استقرار تجهیزات نظامی در این چهار کشور، هزاران نظامی نیز به این کشورها اعزام کرده‌است. انتظار می‌رود در نشست سران ناتو که اواخر می ۲۰۱۷ در بروکسل برگزار خواهد شد اقدامات بیشتری در این زمینه صورت گیرد. «پنس

به خاطر حساسیت چین، استقرار سامانه موشکی «تاد» در خاک کره جنوبی را به تعویق انداخت اما ترامپ گفته‌است

که سامانه تاد را اجرا خواهد کرد. تلاش امریکا برای استقرار این سامانه موشکی که در اصل برای مقابله با سیاست‌های ارضی چین در دریای چین جنوبی انجام می‌شود، خشم چینی‌ها را در پی داشته‌است و پکن این اقدام را تهدیدی برای امنیت ملی خود می‌داند و بر این باور است که چنین اقدامی می‌تواند به تشدید تنش‌ها در شبه جزیره کره منجر شود. با توجه به اینکه امریکا حاضر به عقب‌نشینی از استقرار این سامانه موشکی نیست و به گفته مقامات پنتاگون قرار است سامانه تاد در ماه جاری میلادی مستقر شود، به نظر می‌رسد چین نیز حاضر نمی‌شود به خواسته ترامپ برای مقابله با کره شمالی تن دهد و این مسئله تنش‌ها بین پکن و واشنگتن را بیش از پیش تشدید خواهد کرد و می‌تواند به افزایش بحران در شبه جزیره کره و حتی دریای چین جنوبی منجر شود. روابط پکن و واشنگتن یکی از مهم‌ترین روابط قرن حاضر است زیرا این روابط می‌تواند بر تعاملات در صحنه بین‌الملل و مناسبات منطقه‌ای و کلون‌های امنیتی به‌ویژه در شرق دور تأثیر بگذارد و از این رو، تعامل دو رقیب برای حل بحران‌های منطقه ضروری است.

نیاز ترامپ به کمک چین

ترامپ انتظار دارد پکن را متقاعد کند مسئولیت فشار بیشتر را بر کره شمالی برعهده بگیرد. امریکا بارها تأکید کرده‌چین تنها کشوری است که باید اقدامات بیشتری برای رفع مسئله برنامه‌های اتمی کره شمالی انجام دهد. چین مهم‌ترین متحد کره شمالی است و بارها در مقابل فشارهای غرب علیه کره کشور ایستادگی کرده‌است. کره شمالی می‌چیز به تسلیحات اتمی و موشک‌های بالستیک است و «کمپ جون اون» رهبر کره شمالی بارها امریکا و متحدان منطقه‌ای آن را به حمله پیشگیرانه اتمی تهدید کرده‌است. کره شمالی بدون توجه به قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل در سال‌های اخیر آزمایش‌های موشکی مختلف انجام داده و این مسئله نگرانی

چهارشنبه

سرسوز بین‌الملل ۸۸۴۹۸۴۴۴

دو رقیب همچنان به همکاری‌ها ادامه دهند. ترامپ هفته گذشته از مبادلات تجاری پکن- واشنگتن به‌عنوان یک اهرم برای همکاری بین دو طرف برای مقابله با کره شمالی یاد کرد و گفت که تجارت یک مشوق است. در نهایت همه چیز به تجارت ختم می‌شود. ترامپ پیشتر گفته بود که تعرفه کالاهای چینی را افزایش خواهد داد تا بدین ترتیب پکن را تحت فشار قرار دهد اما در صورتی که شی جین پینگ با ترامپ بر سر مسئله کره شمالی همکاری کند، دولت امریکا گام‌هایی برای بهبود روابط اقتصادی برداشته‌است. در غیر این صورت تنش‌ها بین دو کشور بیش از پیش تشدید خواهد شد. چین بزرگ‌ترین شریک تجاری کره شمالی است و امریکا بارها چین را تهدید کرده‌است که به خاطر داشتن روابط تجاری گسترده با پیونگ یانگ تحریم خواهد کرد. به نظر می‌رسد مقامات چینی بیشتر نگران روابط تجاری خود با امریکا هستند. در حال حاضر، تقویت اقتصاد رو به رشد چین برای شی جین پینگ که به دنبال تبدیل این کشور به ابرقدرت جهانی‌است، بسیار مهم به نظر می‌رسد و هر پنج سال گذشته رئیس‌جمهور چین تلاش همه‌جانبه‌ای کرده تا به این هدف دست پیدا کند. اگر چه ترامپ تلاش دارد تا با کمک متحدان خود در شرق دو فشارهای اقتصادی به پکن را تشدید کند اما چین بدون یک سیاست خارجی بزرگ نیز می‌تواند در منطقه آسیا- پاسیفیک برنده شود و افزایش پیوندهای اقتصادی با فلیپین و دیگر کشورهای منطقه، به خوبی گویای این حقیقت است. برخی تحلیلگران بین‌المللی معتقدند چین نه تنها انگیزه کافی برای همکاری همه‌جانبه با امریکا در بحث مهار زیاده‌خواهی‌های نظامی رهبر کره شمالی ندارد بلکه تحت فشار قرار دادن بیش از حد کره شمالی را به صلاح امنیت خود نمی‌داند و از فروپاشی کره شمالی، متحد شدن دو کره و همسایه شدن با کشوری که میزبانی پایگاه دائمی سربازان امریکایی را برعهده دارد، نگران است.

۱۲ **گزینه‌های جایگزین ترامپ علیه چین**

هر چند امریکا و چین خواستار توقف برنامه اتمی کره شمالی هستند اما چین سعی دارد، حکومت فعلی کره شمالی را حفظ کند تا از سراریز شدن صدها هزار پناهنده از کره شمالی به سرزمین خود جلوگیری کند اما در مقابل، واشنگتن تلاش می‌کند تا حکومت کره شمالی را اسر نگون کرده و اتحاد صلح آمیزی را ایجاد کند و امنیت متحدانش را بالا ببرد. اگر چین حاضر به تعامل با امریکا برای تحت فشار قرار دادن کره شمالی نشود، واشنگتن گزینه‌های دیگری را امتحان خواهد کرد که مداخله در امور داخلی چین از جمله بهانه‌ای برای حضور قدرتمند امریکا در منطقه است. کیلیگ انزاسرانی مسئولته امنیت تریت و تحریک و توسعه مناطق چین با راهزها، مانورهای نظامی امریکا با متحدانش در شرق دور انتقاد کرده و گفته‌است که این گونه تحرکات به بحران آفرینی در منطقه دامن می‌زند. وزیر خارجه کره اخیراً خواستار آن شده تا برای حل بحران در شبه جزیره چین، اقدامات موشکی و اتمی خود را تعلیل کند و در مقابل، مانورهای نظامی امریکا و کره جنوبی نیز متوقف شود. مقامات چینی بر این باورند که چنین روند متقابل می‌تواند طرف‌ها را پای میز مذاکره بگرداند و واشنگتن چه در زمان ایلاماو چه در زمان حضور توفیق مانورهای نظامی خود با ژاپن یا کره جنوبی را برای آنکه کره شمالی قانع به مذاکره شود، در رده‌است. امریکا از مجرای سازمان ملل به دنبال تصویب تحریم‌های گسترده علیه پیونگ یانگ است تا بتواند کره شمالی را به عقب‌نشینی از برنامه اتمی خود وادار کند و فشارهای اقتصادی در دو دهه گذشته نتیجه عکس داده و تقویت توان اتمی کره شمالی منجر شده و آزمایش‌های موشکی این کشور افزایش یافته‌است.

استفاده از مشوق اقتصادی

واشنگتن برای اینکه بتواند چین را برای مقابله با کره شمالی با خود همراه کند باید امتیازاتی را به رقیب خود اعطا کند و شرایطی را به وجود آورد که به نظر می‌رسد، ترامپ در اظهارات اخیر خود مبنی بر اینکه امریکا با چین بایدون چین مقابل کره شمالی می‌ایستد و همه گزینه‌ها در دستور کار دارد نیز اقرار کرده باشد، زیرا مقامات امنیتی واشنگتن و خوبی نسبت به عوایق دیگر گبیری راهکار نظامی برای مقابله با برنامه اتمی کره شمالی آگاه هستند و بیشتر بر روی تصویب تحریم‌های اقتصادی اتفاق نظر دارند تا راهکار نظامی.

خیز شرقی ناتو برای انزوای بیشتر روسیه

استولتیرگ، گ‌ه دبیر کل ناتو در این زمینه اعلام کرد، این سازمان هنوز اختلاف نظر‌های زیادی با روسیه دارد و به‌رغم آسان نبودن گفت و گو با روسیه در باره اختلافات موجود، ناتو به این روند ادامه می‌دهد.

روابط ترنش

با افزایش تنش‌های بین روسیه و ناتو، دو طرف به نوعی به نمایش قدرت در برابر یکدیگر پرداخته‌اند و در این میان ناتو به عنوان بازوی نظامی غرب بیشتر حالت تهاجمی و تهدیدکننده علیه روسیه به خود گرفته‌است. در عین حال ناتو بر مبنای سیاست گسترش به شرق، پس از فروپاشی شوروی در سال ۱۹۹۱ تلاش مستمری را برای به عضویت درآوردن کشورهای شرق و مرز اروپا آغاز کرد. این رویکرد درآوردن کشورهای شرق و مرز اروپا آغاز کرد. از دیدگاه روس‌ها این اقدام ناتو به‌منظور دربرگیری روسیه و انزوای روزافزون آن صورت می‌گیرد. بدین ترتیب سیاست گسترش ناتو به شرق همچنان یکی از تهدیدات خارجی بالقوه ناتو به روسیه محسوب می‌شود. رویکرد خصمانه ناتو و ادامه تلاش آن برای پیشروی به سوی شرق باعث شده تا روسیه در دکتترین امنیت ملی خود، ناتو را به‌عنوان تهدید امنیت ملی روسیه تلقی کند. مقامات مسکو به این نتیجه

رسیده‌اند که دشمنی و خصومت غربی‌ها علیه روسیه نه پدیده‌ای زودگذر بلکه به‌منابه رویکردی مستمر و پایدار از جانب ناتو و امریکا علیه روسیه دنبال می‌شود. در عین حال بدعهدی ناتو و زیر پا گذاشتن توافقنامه ۱۹۹۷ در زمینه عدم استقرار دائمی نیروهای نظامی در شرق اروپا از سوی ناتو باعث شده تا روسیه نیز حضور فعال نظامی در مرزهای غربی خود و در مجاورت کشورهای اروپای شرقی مانند لهستان و جمهوری‌های بالتیک و همچنین در دریای سیاه را در سروسلاح اقدامات نظامی خود قرار دهد و در عین حال با اقداماتی مانند برگزاری رزمایش‌ها، قدرت نظامی خود را به رخ ناتو بکشد.

شورای بی‌اتر

تا قبل از بحران اوکراین و وخامت روابط روسیه و ناتو، دو طرف در قالب یک شورا موسوم به شورای ناتو- روسیه تعامل داشتند این شورا در سال ۲۰۰۲ شکل گرفت و آخرین نشست رسمی این شورا نیز در ژوئن ۲۰۱۴ برگزار شد. از آن زمان تا اوایل سال ۲۰۱۶ گفت‌وگو بین روسیه و ناتو متوقف شده بود. بااین حال تمایل دو طرف برای کاهش تنش‌ها موجب شد در ۲۰ آوریل ۲۰۱۶ پس از حدود دو سال وقفه نشست شورای روسیه- ناتو در بروکسل برگزار شود. پس از آن در ۱۳ ژوئیه

۱۲ **رویکرد**
دکتر سید نعمت‌الله عبدالرحیم زاده

فتنه کُردی پساداعش در کرکوک

در حالی که نیروهای عراقی در بخش غربی شهر موصل گام به گام پیش می‌روند تا آخرین بقایای داعش را از این شهر پاک کنند، فتنه‌ای در صدها کیلومتر پایین‌تر در حال شکل

گرفتن است. اصل این فتنه چیز جدیدی نیست و مبنای آن اختلاف نظر دو طرف از حکومت اقلیم کردستانی عراق با دولت مرکزی در بغداد بر حق حاکمیت بر استان و شهر کرکوک است که حالا با مخالفت استانداری و شورای استانداری کرکوک با پایین کشیدن پرچم اقلیم کردستان عراق از بام ساختمان‌های اداری این استان و موافقت با برگزاری همه‌پرسی شکل جدیدی گرفته‌است. این اقدام استانداری و شورای استان کرکوک که تنها به مذاق طرف‌های عرب و ترکمن در این استان خوش نیامده بلکه به معنای دست‌اندازی حکومت اقلیم بر این استان است که هم صدای دولت مرکزی و شخص حیدر العبادی، نخست‌وزیر عراق، را بلند کرده و هم باعث اعتراض دولت‌های ترکیه و ایران شده‌است. هر چند که کار استانداری و شورای استان کرکوک در حد یک اقدام سیاسی است و مخالفت‌ها هم در حال حاضر به صیغه سیاسی پیش می‌رود اما هشدار جبهه ترکانی در کرکوک مبنی بر وقوع جنگ فرقه‌ای در این استان خبر از ظهور فتنه‌ای می‌دهد که می‌تواند بعد از ختم غائله داعش، بار دیگر عراق را به مصیبت جنگ و خشونت نزدیک کند.

۱۲ **شهر اقلیت‌های متغیر**

با نگاهی گذرا به تاریخ کرکوک که به راحتی می‌توان فهمید که منازعه فعلی ریشه‌ای بسیار قدیمی دارد و به زمان‌های دور و حتی دوره سلطه امپراطوری عثمانی بر این منطقه بازمی‌گردد. ترکمن‌ها در زمان امپراطوری عثمانی اکثریت جمعیت کرکوک را تشکیل می‌دادند و این وضعیت حتی بعد از فروپاشی امپراطوری عثمانی بعد از جنگ جهانی اول ادامه داشت به نحوی که طبق سرشماری رسمی در سال ۱۹۵۷ از ساکنان کرکوک، ترکمن‌ها با ۴۰ درصد بیشترین تعداد سکنه کرکوک را تشکیل می‌دادند و بعد از آنها کردها با ۲۵ درصد و عرب‌ها با کمتر از ۲۵ درصد قرار داشتند که البته اقلیت‌هایی از سربانی‌ها و پهلوی‌ها نیز در آن سرشماری ذکر شده بودند که به دلیل قلت تعداد چندان به نظر نمی‌آیند. در هر صورت، اکثریت ترکمن تا سال‌های متعددی در کرکوک زندگی می‌کرد تا اینکه با کشف نفت و سیاست‌های ناسیونالیستی حکومت بغداد باعث شد تا سیاست تغییر یافت جمعیتی در دستور کار قرار بگیرد، سلیستی که در زمان حاکمیت صدام حسین بر عراق با خشونت تمام اجرامی شد. صدام حسین با این سیاست هدف عرب‌سازی کرکوک را دنبال می‌کرد که دست کم در ۱۹۹۱ حدود ۱۲۰ هزار کرد، ترکمن و آشوری را به قتل رساند یا از مناطق مسکونی خود به دیگر مناطق تبعید کرد. این سیاست بعد از ۲۰۰۳ و سرنگونی حکومت صدام روند معکوسی پیدا کرد و این بار نوبت به کردها رسید تا برنامه کردسازی کرکوک را اجرا کنند. بنا بر گزارش خبرگزاری رویترز در ۳۱ جولای ۲۰۱۱، بسیاری از کردها رمانده شده به کرکوک بازگشتند و در مقابل، عشار عرب مجبور به بازگشت به مناطق قدیمی خود در جنوب عراق شدند. این روند به گونه‌ای پیش رفت که جمعیت کردهای کرکوک از ۱۵۰ هزار نفر به ۳۵۰ هزار نفر افزایش یافت و با سختگیری بیشتر گه‌گاهی کرد نسبت به دیگر قومیت‌های ساکن در این شهر و حومه آن، روند کردسازی ادامه یافت و با افزایش جمعیت کرکوک از ۸۵۰ هزار نفر به یک میلیون و ۱۵۰ هزار نفر، کردها برای نخستین بار اکثریت سکنه این شهر را به دست بگیرند.

۱۴۰ ماده

به این ترتیب، شهر کرکوک دست کم در این یک سده اخیر شاهد سه تغییر عمده در بافت جمعیتی از ترکمن‌ها به عرب‌ها و حالا کردها بوده که البته این تغییرات همواره با خشونت‌های قومی انجام می‌شد. تغییرات قومی در این شهر همراه با تسلط نسبی کردها و پیشمر گه‌های آن باعث شد تا در زمان تدوین قانون اساسی عراق، سرنوشته سیاسی مناطقی مثل کرکوک و موکل به گونه‌ای پیش رفت و رجوع به همه‌پرسی شد. این موضوع در ماده مشهور ۱۴۰ از قانون اساسی عراق تصریح شده که طبق این ماده، همه‌پرسی مورد نظر باید حداکثر تا ۳۱ دسامبر ۲۰۰۷ بر گزار می‌شد اما دولت بغداد طی این سال‌ها و به دلیل مشکلات متعدد نتوانسته به این ماده از قانون اساسی عمل کند تا کلیه مناطق مورد مناقشه معلوم شود. علاوه بر مشکلات اقتصادی و سیاسی، اقدامات نرودم‌نحوه عمل کردن به ماده ۱۴۰ معنی جدی بوده که هنوز راه حل فاعلی برای رفع آن اندیشیده نشده‌است. برای مثال این ماده برای تعیین مناطق مورد مناقشه از کرکوک و دیگر مناطق نام برده ادامه طور مشخص معلوم نکرده که همه‌پرسی باید در چه مناطقی برگزار شود. مشکل دیگر در انجام سرشماری است چرا که ماده ۱۴۰ تنها از «انجام سرشماری» می‌گوید اما توضیح نمی‌دهد که در مورد تغییر یافت قومیتی در این سال‌ها به دلیل خشونت‌های قومی چه باید کرد.

۱۲ **فرصت باقی مانده تا سقوط داعش**

هر چند اختلاف‌فکران بین حکومت اقلیم و دولت بغداد برای اجرای این ماده از قانون اساسی در سال‌های قبل جریان داشته اما به نظر می‌رسد طرح مجدد این موضوع و اقدام خلاف قانون استانداری کرکوک بیشتر به

شرایطی فعلی از تباطور د تا یک دهه‌ای قدیمی. هیچ شکی نیست که اقدام استانداری و شورای استان کرکوک با حضور اکثریت نمایندگان کرد در آن خلاف قانون است چرا که هنوز به سرشماری در این استان انجام شده و نه همه‌پرسی برگزار شد تا معلوم شود که این استان متعلق به حکومت اقلیم کردستان هست یا تعلق به حکومت مرکزی در بغداد دارد. به همین جهت خلاف قانون است که نمایندگان ترکمن و عرب این استان خویشن‌داری از خود نشان داده و منتظر حکم دادگاه‌های عراق مانند دادو حیدر العبادی هم که می‌دانند این نحوه عمل خلاف قانون راه به جایی نمی‌برد، همین رویه از خویشن‌داری را دنبال می‌کنند و تنها به استانداری و شورای استان کرکوک توصیه می‌کنند که «تصمیمات یکجانبه اتخاذ نکنند و به قانون اساسی عراق احترام بگذارند». با این وجود، به نظر می‌رسد مسئولان کرکوک آن قدر به حمایت حکومت اقلیم با لقمی هستند که حاضر به کوتاه آمدن نیستند و حکومت اقلیم هم فرصت را غنیمت شمرده تا در این روزهای باقی مانده به سقوط نهایی داعش در موصل، کار این استان را با این حقوق‌تشدادری کند. در واقع، حکومت اقلیم سه سال قبل و از زمان قدرت‌گیری داعش در شمال عراق پیشمر گه‌های خود ا را برای حفظ کرکوک در برابر داعش به این شهر فرستادند اما زود معلوم شد که مسئله آنها داعش نیست بلکه با اعزام نیروهای خود قصد انضمام این بخش از عراق به حکومت اقلیم دارند. مسعود بارزانی، رئیس حکومت اقلیم، همان زمان و با توجه به حضور نیروهایش در کرکوک گفت که کرکوک در دستور کار دولت بغداد نیست و توجیه به آتشنی که داعش تا چند کیلومتری ار بیل، مرکز حکومت اقلیم، به پا کرده بود. بارزانی می‌داند در این مدت کوتاه از پایان کار داعش در فرصت پرزیر داری سیاسی و انضمام کرکوک به حکومت اقلیم را دارد حتی اگر این هدف با اقدامات غیرقانونی انجام شود که استانداری کرکوک کرده‌است. در این میان، او نینم‌نگاهی به حمایت‌های خارجی دارد. مقام‌های غربی به دلیل در چند ماه اخیر برای امریکا شاره می‌کنند با اینکه گاهی به چنان که سفر فرانسوا اولاند، رئیس‌جمهور فرانسه، در ابتدای ژانویه، مایکل فلن، وزیر دفاع بریتانیا، در فوریه، سفر غیرمنتظره گو ترش و سفر جارد کوشنر، داماد و مشاور او شد، دونالد ترامپ رئیس‌جمهور امریکا، به همراه جوزف دانفور، فرمانده ستاد مشترک ارتش امریکا، را باید از منظر حمایت‌غربی‌ها از بارزانی به خصوص در مورد مسئله کرکوک و حتی استقلال از عراق ارزیابی کرد. این موضوع مورد تأیید پروفیسور برندان آلبری است که معتقد به حمایت بیشتر جمهوری خواهان از کردها در مسألهی مثل استقلال نسبت به دموکرات‌ها است. این استاد علوم سیاسی در دانشگاه پنسیلوانیای امریکا از جمله کسانی است که با استناد به تاریخ نامی نیز وی‌ک به کردهای عراق در زمینه‌های اساسی مثل تأسیس کشور و نگارش قانون اساسی مشاوره می‌دهد

و به حمایت کردها از ترامپ در جریان انتخابات، ریاست جمهوری امریکا شاره می‌کند با توجه به اینکه ترامپ نسبت به هیلاری کلینتون بیشتر از آنها حمایت می‌کند و نتیجه می‌گیرد: «این جمهوری خواهان بودند که صدام را از سر راه کردها برداشتند و اصولاً جمهوری خواهان به دنبال مداخله در عراق هستند.» با توجه به این تحلیل است که رفتن داماد ترامپ و فرمانده ارتش امریکا به ار بیل آن هم در زمان اوج گرفتن مناقشه کرکوک معنایی خاص پیدا می‌کند و اصل مداخله امریکا برای حمایت از برنامه بارزانی را تأیید می‌کند. بااین وجود، مقاومت دولت بغداد و دیگر قومیت‌های عراق مانع اصلی در برابر این مداخله امریکا است جدا از اینکه کشورهای منطقه مثل ترکیه یا شدت و حدت در برابر برنامه بارزانی ایستاده‌اند و حتی لحنی تند و تیز در پیش گرفته‌اند. سخنان اخیر رجب طیب اردوغان و بنعلی ییلدریم، رئیس‌جمهور و نخست‌وزیر ترکیه، در مورد وقایع کرکوک آن قدر سنگین بود که می‌توان گفت به تازمه ار بیل را تهدید به مداخله نظامی کرده‌اند چنان که اردوغان گفته: «کر پرچم اقلیم کردستان را در کرکوک پایین نکشید تاوان سنگینی خواهید داد.» جبهه ترکانی مورد حمایت ترکیه در همین روند است که حکومت اقلیم را تهدید به جنگ فرقه‌ای کرده و باید گفت اگر بارزانی در اجرای برنامه خود در کرکوک اصرار کند، این دست تهدیدها لفظی نخواهد بود و باید انتظار فتنه‌ای جدید در عراق بعد از داعش را داشت.